

הטוב הפלילי העצמי

ב

בכללות העולם, המעשי והרוחני, אין כל רע נמצא כי אם בערכו הבורי, אבל בקיבוץ הכל, הכל הוא טוב ממש, לא מפני בטול ברוב, כפי החשבון הצנום, אלא מצד הערך העצמי האידיאלי.

ומובן מזה שכל מה שהקירוב אל כל נעשה יותר גדול התכונה, הרע מתמעט, והטוב מתגלה. ולא עוד אלא שקיבוץ הרע בכל חלקיו מופיע לעומק טוב גדול מאד, והוא מתחבר בעומק רתיחות שקיקתו אל הטוב המוחלט, שלא יגוררו רע, כלו הפך לבן טהור. והחיים הגנוחים בהשקפה נצחית זו הם הם המעמידים את העולם, ונותנים פרמא על פני כל המזיקים, שלא יוכלו לטשטש את העולם, וגבה מעל גבה שמר.

לב

כל המתעורר בעולם מדור דורים עד אחריתו, הכל הוא חלקי שאיפות וחלקי הכרות, שהולכות ומצטרפות ליצירה שלמה. עד שלא באה הצורה המשלימה, המכנסת את הכל אל שלמותה, יש בהם טוב ורע, אמת ושקר, טומאה וטהרה, קודש וחול. אבל כשיופיע האור של ההתאחדות הכוללת, שיהיה מבורר כל אלה השאיפות וחלקי ההכרות למה הן באות, אז הכל יוכר לטוב, לאמת, לטהרה, ולקודש, עולם שכולו שבת, שכולו טוב.

פד

אורות התשובה

ה.

בשעה שהאדם חוטא הוא בעלמא דפרודאי, ואז כל פרט ופרט עומד בפני עצמו, והרע הוא רע בפני עצמו, ויש לו ערך רע ומזיק.

וכשהוא שב מאהבה מיד מתבוצץ עליו אור ההנהיג של עלמא דיהודאי, שהכל מתארגן בו לחטיבה אחת, ובקשור הפלילי אין שום רע כלל, כי הרע מצטרף אל הטוב לתכליתו ולקרים עוד יותר את יקרת ערכו. ובה נעשים הזדונות לזכיות ממש.